בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

משנכנס אדר מרבים בשמחה

פר' פקודי
ב' אדר ב' תשפ"ב

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	5:03
מוצש"ק	6:17
ר"ת	6:57

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:11	סוז"ת א'	9:24
סוזק"ש ב'	8:53	סוז"ת ב'	9:52

הזמנים לפי שעון חורף

גליון מס': **610**

טיב המערכת

◆ עבודת משכן אוהל מועד ◆

בעבר, לכל מלך ופריץ היה את 'יהודי החצר' שלו, היה זה יהודי שמגיע מדי פעם לארמונו ומשמיע דברי חכמה, היו מלכים שהחזיקו לעצמם 'יהודי פרטי' משלהם, שהיה מקבל תפקיד של יועץ, והנה מלך אחד היה מאוד מעריך את היהודי שלו, ובכל יום היה היהודי נכנס אל המלך ומשוחח עמו, וכשהיה היהודי יוצא מאת המלך ישב המלך וכתב וסיכם את המפגש, כשהוא מציין כל דבר, מה שימח את היהודי, מה הטריד אותו, וכו', והנה לימים נודע ליהודי אודות מנהגו של המלך לרשום לעצמו את כל מה שראה ושמע ממנו בפגישתם הקבועה, אמר היהודי לעצמו: אם כ"כ חשוב למלך שאנו נפגשים, אולי כדאי לי לבוא יותר מפעם אחת בכל יום?!

במשנה בברכות למדנו 'בכל יום אדם מתפלל שמונה עשרה, ורבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה, רבי עקיבא אומר אם שגורה תפלתו בפיו מתפלל שמונה עשרה, ואם לאו מעין שמונה עשרה, והגמרא בירושלמי שואלת: 'ולמה שמונה עשרה? ורבי שמואל בר נחמני בשם רבי יוחנן עונה: כנגד שמונה עשרה ציוויין שבתורה בפרשת משכן'.

שלוש פעמים ביום אנחנו זוכים לעמוד לפני הקב"ה בתפילת שמונה עשרה, תפילה זו היא אישית, מתפללים אותה בשקט, זה רק אני והקב"ה בפגישה אישית, אני נכנס אצל המלך ומדבר אתו על הכל, מודה לו על מה שנותן לי, משבח אותו על גדולתו, ומבקש על מה שחסר לי ולכל עם ישראל, ותפילה זו אינה רק בקשה, היא הרי נקראת 'עבודה', כי כמו שראינו מדברי הגמרא ממש כמו עבודת בנין המשכן, כן הוא גם עבודת התפילה שלנו, וכמו שאנו מתארים לעצמנו את בצלאל כשבנה את המשכן, כן אנו צריכים לעמוד בעת תפילת שמונה עשרה בכובד ראש, ואמר הרה"ק רבי שלום מבעלזא זיע"א שעל ידי שאדם מכוון בפירוש המילות בתפילתו, זוכה להתעלות מאוד עד שזוכה אפילו לגילוי אליהו! וכל זה יש לנו שלושה פעמים ביום, אז לא נגצל אותם כראוי?!

(ע"פ טיב התורה-פקודי)

טיב הפרשה

חובת ההליכה לאורו של צדיק

וּבְצַלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה עָשָׂה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (לח, כב)

הנה הקב"ה העיד על בצלאל (לעיל לה, לא) שמילא אותו ברוח אלקים, בחכמה, בתבונה, ובדעת. והיה זה כדי להפקידו על מלאכת המשכן, והיה ביכולתו לחשוב שמאחר והקב"ה נתן לו 'דיעה' אין הוא תלוי כלל במשה, ויכול הוא לעשות כפי הבנתו, אולם הכתוב העיד כאן שכלל וכלל לא התפאר במעלתו, ובהכנעתו 'עשה את כל אשר צוה ה' את משה', הוא השכיל לדעת שהחכמה היתירה שנתנה לו אינה מבטיחה את הצלחתו אלא לאחר התיעצותו עם משה רבו, שהרי ככל התורה כולה ניתנו גם הציוויים על תבנית הכלים למשה, ובהכרח שעליו לדרוש בדעת רבו.

הליכותיו של בצלאל צריכים לשמש כדוגמא לכל אדם, על כל אחד לדעת שהצדיק הוא העומד בין הבורא יתברך לבין בני ישראל, הקב"ה מסייע בידי עבדיו הצדיקים שיורו לבניו רחומיו את הדרך בה ילכו, ועליהם להכניע עצמם אליו ולבטל את דעתם לדעתו, וגם אלו המובחרים שבעם, שדעתם יפה ובקיאים הם גם כן בתורה ובדרכי העבודה צריכים לכוף את עצמם בפני המנהיג המובחר שבקהל, ולא יתחשבו בדעתם כל עוד שאין הם יודעים שדעת הצדיק נוחה מדעתם. וכפי שאמר הרה"ק רבי משה מקאברין זי"ע, שהכלל הראשון באמונת חכמים הוא שלא יחזיק האדם את עצמו לחכם, וכלשונו: 'מ'זאל אליין קיין חכם מיט זיין'...

אמנם, נקודה נוספת רואים כאן, שאף שהיה לבצלאל וליתר העוסקים במלאכה ביטול לדעת משה, לא היה זה כי אם כדי לקיים את כל אשר צוה ה', כי זוהי תכלית ענין הביטול לצדיק, לבוא לידי דבקות הבורא ברוך הוא, ולא רק כדי לכבד את הצדיק, כי אין הצדיק ראוי לכבודו אלא מסיבה זו שמקרב את המקושרים אליו אל השי"ת.

וכמו שפירשו בספרים הקדושים שזהו מובן הפסוק (דברים ה, ה) 'אנכי עומד בין ה' וביניכם', היינו שהצדיק שהוא בחינת משה רבינו, הוא זה העומד בין עם ישראל לבוראם כדי לקשרם אל בוראם, ולעורר בהם אהבה ויראה מלפניו, וזוהי תכלית ענין ההתקשרות אל הצדיק.

וראיתי לעורר על כך, יען שהבחנתי שישנה חולשה בקרב הצעירים שכשעושים כהוראת רבותיהם ניכר מתחושותיהם שהרי הם כאומרים הנני מקיים את רצון הרבי, כלומר, הם שוכחים לגמרי כי מטרת הרבי הוא לגלות להם רצון השי"ת, והוראתו אינה כי אם רצון הבורא ב"ה, ואמת הדבר שגם הצדיק בעצמו חפץ שיעשו המקושרים בו את רצון השי"ת, אבל לא מפני שזה רצונו, אלא מפני זה שהוא רצון השי"ת. וזה שעושה מה שעושה רק מפני שכך ציוהו רבו הרי זה כמי שעובד עבודה זרה ר"ל...

עלינו לדעת שהיצר הרע הוא ערמומי ביותר, ולפעמים הוא משתמש באותן כלי נשק שהעמידו נגדו. שהרי עצם הדבר של קבלת מרות הוא תחבולה נגד היצר, כי היצר מעקם את דעתו של האדם כדי להסיתו לעבירה, ועל כן באים אל הצדיק כדי שיורה לאדם את הדרך הישרה. וכראות היצר שהורגל האדם לתלות כל הליכותיו בדעת רבו, ושוב לא תהיה ביכולתו לפתותו להרע, מבקש גם הוא לעשות את רווחיו באמצאות תכסיס זה, ומלהיב את לב האדם להמשיך בדרכו הלאה, אולם מסיתו מעט מן האמת, ובמקום שיחשוב שהינו מקיים את רצון השי"ת מכוונו אל הכוונה לקיים את רצון רבו, ועושה את רבו כאליל, ובכך כבר קצר היצר רווחיו... ועל כן עלינו להיות זהיר שלא לשגות מן המטרה חלילה.

ומטעם זה היו צדיקים שהדגישו בפני הבאים אצלם לדרוש את ה', שלא יטעו ויאמרו כדי שתהיה ביכולתם לקבל מהצדיק צריכים הם להאמין שהצדיק הוא גבוה מעל גבוה, ודי בכך שיבינו שהצדיק הוא מעט גבוה מהם. בכך כבר תהיה ביכולתם לקבל הדרכה מהצדיק, ומאידך לא יטעו לעשותו כאליל ח"ו.

ואעתיק לפניך מדבריו של בעל ה'נפש החיים' (שער ג פרק ט) המדבר מזה הענין וז"ל: 'ואפילו להשתעבד ולהתדבק באיזה עבודה, לבחינת רוח הקודש, שבאיזה אדם נביא ובעל רוח הקודש. גם זה נקרא עובד עבודה זרה ממש. כמו שמצינו בנבוכדנצר שהשתחוה לדניאל. וכו' וכו' וכן אמרו שם זה הטעם גם על יעקב אבינו ע"ה, שלא רצה ליקבר במצרים, הרי שקראו ז"ל ענין זה עובד עבודה זרה. אף שהכוונה היתה לרוח אלהין קדישין דביה.

וי"ל על פי זה, הכתוב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. ר"ל שלא לכוין ח"ו בשום דבר לאיזה בחינה וכח פרטי, אפילו אם יהיה אותו הכח בחינת פני, היינו אפילו לפרט רוח הקודש שבאיזה אדם, או פרט בחינת הקדושה שבאיזה כח עליון שבעליונים, וכענין מאמרם ז"ל, (ראש השנה כד:) על לא תעשון אתי, אפילו דמות שמשי המשמשין לפני במרום, כגון אופנים ושרפים וחיות הקדש. ועם כי עיקר אזהרת הכתוב על כל העובדי עבודה זרה הנ"ל, היינו בארבע עבודות דוקא, אמנם עתה שעבודת התפלה בהשתעבדות כוונת הלב הוא במקום עבודת הקרבן. ודאי גם על זה שייך האזהרה' עכ"ל.

הרי לנו, שאף שצריכים להגיע לכח הצדיקים, מכל מקום צריכים להיזהר להיות דבוקים אל הבורא עצמו ולדעת שכל כח הצדיקים בא להם אך ורק מהבורא, והוא הנותן להם כח לעשות חיל, כי אם לא חושבים כך - בדקות הנפש עלולים לבוא לידי עבודה זרה, שהוא עוון חמור עד מאוד.

לכן הדגישה התורה ש'עשה בצלאל את כל אשר ציוה ה' את משה', כי אפילו ששמע רק מה שדיבר אליו משה, הוא שמע זאת ממנו רק מחמת שכך ציוהו הבורא, ורק משום כך עשאו, כי רצה לקיים את רצון הבורא.

טיב ההודעות

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות קריאת המגילה

זמן הקריאה

א. חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום, זכר לנס שהיו צועקים בימי צרתם יום ולילה (סי' תרפ"ז ס"א ומ"ב שם), וכיון שהיתה הצעקה בעת צרתם יומם ולילה, לכן קורין גם הזכרת הנס שניצולו (דהיינו המגילה שכתוב בה הכל) יומם ולילה (לבוש ס"א).

ב. קריאת המגילה של לילה זמנה כל הלילה, דהיינו מצאת הכוכבים עד עלות השחר, ואם לא קראה קודם אפילו באונס שוב לא יקרא, דמשעלה עמוד השחר יממא הוא (שם).

ג. קריאת המגילה של יום זמנה כל היום, דהיינו מן הנץ החמה עד סוף היום בשקיעת החמה. ואע"פ שמעיקר הדין היה אפשר לקרותה מזמן עלות השחר, מ"מ כיון שאין הכל בקיאין בעה"ש ושמא יבוא להקדים לכן אין לקרותה עד הנץ החמה שאז יום ברור הוא לכל. ואין צריך שיעלה כל גוף השמש על הארץ, אלא משעת תחילת הנץ ג"כ מותר לכתחילה (ס"א ומ"ב ושעה"צ שם).

ד. ובדיעבד אם קראה משעלה עמוד השחר יצא. וה"ה אם היה אונס קצת יכול לקרותה אף לכתחילה משעלה עמוד השחר (שם).

ה. אם לא קראה עד בין השמשות, יקראנה אז בלי ברכה (מ"ב סק"ח).

בישול תורה או שאר מצוות כדי לשמוע מגילה

ו. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה (ס"ב).

ז. אפילו היתה חבורה גדולה של מאה אנשים שלומדים באיזה בית הרי אלו מבטלים לימודם כדי לקרותה בביהכ"נ בציבור, משום דברוב עם הדרת מלך. ומ"מ מי שמתפלל כל השנה בקביעות במנין מיוחד שהוא ג"כ ביהמ"ד אלא שאין שם רק מיעוט אנשים שמתפללים שם, אינו מחויב לילך לבית הכנסת הגדול, ובודאי שלא נאמר דכל בתי הכנסיות הקטנים שבעיר יהיו חייבים לילך לביהכ"נ הגדול שבעיר, ולא אמרו אלא לענין בעה"ב שיש לו מנין בביתו שאף שהמנין שלו הוא בקביעות מ"מ צריך לילך לביהכ"נ שבעיר משום פרסומי ניסא (מ"ב סק"ז ושעה"צ שם).

ח. וכל שכן שאר מצוות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה, (חוץ ממת מצוה וכדלהלן). וכל זה דוקא כשיש שהות לעשות שתיהן, אבל אם אי אפשר לעשות שתיהן אין שום מצוה דאורייתא נדחית מפני מקרא מגילה, דמקרא מגילה אינו אלא מדרבנן. וי"א דאעפ"כ מקרא מגילה קודם אף אם עי"ז ידחה המצוה לגמרי, משום פרסומי ניסא (שו"ע שם ומ"ב סק"א).

דברים האסורים קודם קריאת המגילה

ט. אסור לאכול קודם קריאת המגילה בין ביום ובין בלילה. ואפילו טעימה בעלמא אין להקל אלא לצורך גדול, כגון שהוא חולה קצת או אם התענית קשה לו. ושיעור הטעימה הוא כביצה פת או משקין כשיעור ביצה (רמ"א סי' תרצ"ב ס"ד ומ"ב סק"ז).

י. י"א ששתיה מותר, ולא גרע מאיסור אכילה קודם תפילת שחרית דאסור לאכול ומותר לשתות (הליכות א"י).

יא. אם הוא אדם חלוש והשהייה יזיק לבריאותו ויוכל לבוא לידי חולי, וגם לא יספיק לו טעימה מועטת, מותר לו לאכול, ומ"מ יבקש מאחר שיזכירנו לקרות את המגילה אחר אכילתו (מ"ב סקט"ו).

יב. וכ"ש שאסור לישון קודם קריאת המגילה, ואפילו אם בדעתו לישון רק שעה מועטת, וה"ה בכל הדברים שאסור קודם ק"ש וכמבואר בסי' ר"ב ובסי' רל"ה עיי"ש (מ"ב סקט"ז).

יג. מותר ללמוד קודם קריאת המגילה (מג"א סק"ז).

נשים

יד. הכל חייבים בקריאת המגילה, אחד אנשים ואחד נשים וגרים ועבדים משוחררים (ס"א).

טו. ואע"פ שהיא מצוה שהזמן גרמא, מ"מ הנשים חייבות בזה כיון שאף הן היו באותו הנס, דמתחילה היתה הגזירה אף עליהן, כמ"ש במגילה: "להשמיד להרוג ולאבד מנער ועד זקן טף ונשים" (מ"ב סק"א).

טז. י"א שאם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמוע מגילה, משום שאינה חייבת בקריאה, והמג"א מצדד דאשה לא תקרא כלל לעצמה אלא תשמע מן האנשים, ואם אין לה ממי לשמוע אזי תקרא היא לעצמה במגילה כשירה ותברך לשמוע מקרא מגילה (רמ"א ומ"ב שם).

יז. ואם אחר קורא בשבילן ומברך להוציאן י"ח טוב שיברך לשמוע מגילה (מ"ב סי' תרצ"ב סק"א), וי"א דראוי שיברך על מקרא מגילה (תשוה"נ ח"ג סי' רכ"ח). ובספר שלמת חיים (סי' שע"ג) כתב שמדברי הראשונים הפוסקים שלא הביאו נוסח אחר בברכה לנשים, נראה שאם יברכו על מקרא מגילה כאנשים ג"כ אין קפידא. ועי' שו"ת מנחת יצחק (ח"ג סי' נ"ד) שכתב דהנשים השומעות מן האיש שכבר יצא מקודם ידי חובת הקריאה יש להן לברך לעצמן, וה"ה שלא יצאו כולן ע"י אחת מן השומעות אלא כל אחת תברך לעצמה. ויש מי שכתב שאם קרא בבית הכנסת וחוזר וקורא לנשים לא יברך בשבילן וגם הן לא יברכו (בא"ח א הל' פורים ס"א).

קטנים

יח. מחנכין את הקטנים שהגיעו למצות חינוך לקרות את המגילה (תרפ"ט ס"א ומ"ב שם).

יט. וכיון שגם הנשים חייבות, פשוט דגם בקטנות יש בהן משום מצות חינוך (מ"ב סק"ג).

כ. מנהג טוב להביא הקטנים והקטנות לשמוע מקרא מגילה, כדי לחנכם במצות פרסומי ניסא (ס"ו ומ"ב שם). והכוונה בזה דאף שמעיקר דין מצות חינוך היה די במה שקורא לפניהם בביתו, מ"מ כדי לפרסם הנס ביותר המנהג להביאם לביהכ"נ שישמעו בציבור, כדי לחנכם שגם בגדלותם ישמעו בציבור (ביה"ל ד"ה מנהג).

כא. ומטעם זה נוהגין הקהל לקרות בקול רם אלו הפסוקים שהם עיקר התחלת הנס וסופו, והם: איש יהודי, ומרדכי יצא, ליהודים, כי מרדכי היהודי, כדי לעורר הקטנים שלא יישנו ויתנו לבם על הקריאה, ומקרין אותם הפסוקים כדי לחנכם (שם).

כב. ומכל מקום לא יביאו את הקטנים ביותר שמבלבלין דעת השומעים (מ"ב סק"ז).

כג. ועכשיו בעוונותינו הרבים נהפוך הוא, שלא זו בלבד שאינם שומעים אלא עוד הם מבלבלים שגם הגדולים אינם יכולים לשמוע, וכל ביאתם הוא רק להכות את המן, ובזה אין האב מקיים מצות חינוך כלל, ובאמת מצד מצות חינוך צריך כל אב להחזיק את בניו הקטנים אצלו ולהשגיח עליהם שישמעו את הקריאה, וכשיגיע הקורא לזכור שם המן האגגי רשאי הקטן להכותו כמנהגו, אבל לא שיהיה זה עיקר הבאת הקטן לבית הכנסת (מ"ב סקל"ח).

טיב השולחן

פנינים לשולחן שבת

מאת א.ה.ר.

■ ונשלמה פרים שפתינו ■

אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת (לח, כא) וברש"י: המשכן משכן - שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהן של ישראל:

בנין הבית כשנכיר בערכו ובתועלתו

בדברי רש"י אלו מפורש יוצא שהשם 'משכן' הוא על שם עתידו לשמש כ'משכון', וכפי שאכן אירע בעונותינו נתמשכן ב' פעמים.

והקשה על כך מרן הגה"צ רבי יוסף חיים זאננפעלד זי"ע, שהקב"ה מקיים כל התורה כולה, ובתורה כתיב גבי משכון (שמות כב, כה) 'עד בא השמש תשיבנו לו' וכו'. והרי חיותן של ישראל תלויה בבית המקדש, ועכ"פ בודאי אין זה פחות מ'כסות לילה', ולמה אם כן אין הקב"ה מחזירו לנו?

ותירץ רבי יוסף חיים שאם אכן היינו מרגישים שהבית המקדש נחוץ לנו לכל הפחות כ'כר לראשינו' היינו צועקים מעומק נשמתינו אל השי"ת, וללא ספק היינו זוכים אז והקב"ה היה מחזיר לנו את משכונינו. אולם כיון שבפועל נסתמה עינינו, ובעוונותינו הרבים אין אנו חשים באמיתת חסרונינו, אין דינו ככר שאנו זקוקים לראשינו...

ואפשר שמזה הטעם נפסק בשו"ע (הלכות תשעה באב סימן תקנה סעיף ב) שבליל ת"ב יצטער במשכבו וגו', וישים אבן על ראשו וכו'. כי בזה אנו מבטאים שבית מקדשינו חשוב לנו לפחות ככר לראשינו...

השגה בקדושת המשכן ע"י לימוד עניניו

וכדי שנזכה להכיר בחסרונינו, מוטל עלינו ללמוד להגות בפרשיות אלו העוסקים במלאכת המשכן, כי מתוך כך יכולים אנו להשיג איזה השגה מרום קדושתו. וכדברי ה'מאור ושמש' בפרשתינו, וז"ל: 'משכן לעדות, ר"ל עשיתי משכן לתורה הקדושה שנקראת עדות, כדי להמשיך בכל דור ודור קדושת המשכן בעת לימודם הפרשיות אלו, אבל לזה צריך אדם התעוררות גדול בכל שנה ושנה בעת עוסקו בפרשיות אלו, וצריך ללמוד בכל שנה ביתר תשובה ואהבה ויראה משנה שעברה, כי בשנה העבר עדיין לא מצא הקדושה שהניח משה רבינו וכל ישראל במלאכת המשכן, ע"כ צריך כל אדם לפסול את הלימוד שלמד באשתקד, ולמצוא לו איזה חסרון בלימודו, וילמוד עתה ביתר שאת ועוז ותשובה יתירה, אולי ימצא הקדושה זו למשוך עלינו קדושת המשכן וכלים לקבל איזה השארת אלהותו ית"ש מזה.

וזהו פי' הפסוקים הנ"ל, אלה פקודי המשכן משכן העדות, ונאמר אלה פוסל הראשונים שלמד עד עתה מצות המשכן, וצריך עתה מחדש ללמוד מעשי המשכן, כדי שימצא במעשי המשכן, מה שפקד משה רבינו ע"ה בתורה במעשי המשכן, וזהו אשר פוקד על פי משה, ר"ל מעשי המשכן נגנז בתורה על פי משה, שר"ל ע"פ דיבורו ממש, שאמר להקב"ה רבש"ע מה נעשה בנותר, ואמר לו הקב"ה ובנותר תעשה משכן לעדות, ר"ל תגנוז בתורה, וזהו עשה ע"פ משה עבודת הלויים, ר"ל שזהו עבודת הצדיקים הנלוים אל ה' בעבודתם, שממשיכים על עצמם ע"י התורה הקדושה בעת לימודם השארת אלהותו ית"ש, וזהו עבודת הלוים ביד איתמר ר"ל ע"י לימודם, כי איתמר הוא לשון לימוד, כמאמרם בגמרא, איתמר שהוא לשון לימוד, בן אהרן הכהן, שיהי' במדריגת בן אהרן הכהן, שע"י לימוד תורתו יהי' מתלמידיו של אהרן הכהן לאהוב שלום ורודף שלום, אז יהי' יכול בעת לימודו בפרשיות המשכן להמשיך היחודים והאורות שגנזו משה בפרשיות אלו, עכ"ד.

לימוד תורת המשכן וקרבנותיו ייחשב כעשייתם

גם נחשב זה הלימוד כמי שבונה בפועל המשכן, וכדאיתא בספר 'רבנו בחיי' (סוף פרשת ויקהל) וז"ל: 'ודע כי הסיפור בענין המשכן וכליו והחקירה בתכונת צורותיו ומובאיו, ושיעור ארכן ורחבן, וקומתן, אף על פי שאין בית המקדש קיים, מצוה גדולה היא עד שמים יגיע שכרה, ותורה היא וללמוד אנו צריכים. וכן הזכירו רז"ל בענין הקרבנות, כי כל המתעסק בלימוד פרשיות וישא ויתן בלבו ענייניהם, כאילו הקריב הקרבן עצמו, הוא שאמרו כל העוסק בפרשת עולה כאילו הקריב עולה, בפרשת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכן כולם. הא למדת מזה על הסיפור בפיו בלבד, שכרו אתו ופעולתו לפניו, כאילו עשה המעשה והקריב קרבן על המזבח, והוא הדין בסיפור עניני המשכן והמקדש, שיש לנו זכות עצומה כאשר נהגה בהם ונשתדל להבין פשוטם ונגליהם. עאכו"כ אם נזכה להשיג תוכם, ולהשכיל אחד מרמזיהם, והוא שהזכיר דוד על הענין הזה על הנסתר והנגלה, סובו ציון והקיפוהו ספרו מגדליה, שיתו לבכם לחילה פסגו ארמנותיה, למען תספרו לדור אחרון, בזכות הסיבוב וההקף בנגלה ובנסתר, ישיב שכינתו לתוכה, שנאמר כי זה אלקים אלקינו עולם ועד הוא ינהגנו על מות' עכ"ל.

לימוד הקרבנות מהפך קטגור לסנגור

ומידי דברי בשגב מעלת תורת הקרבנות, ראיתי לנכון לצטט דברי ה'חפץ חיים' אודות סגולתן הנלמד מעניני דיומא. איתא בגמרא (מגילה טז) שבבוא המן לכבד את מרדכי בלבוש מלכות, מצאו לומד עם התינוקות של בית רבן הלכות קרבן עומר, ואמר: 'אתא מלא קומצא דידכו ודחי לעשרה אלפי כברי כסף דידי'. ולכאורה יפלא, האם עת כזה, שיש מלשין על האדם ורודף אחר נפשו בכל שעה להמיתו ממש, מסוגל ללמוד עניני הקרבנות?

אלא הוא הדבר שכתוב בזוהר הקדוש, דזכות לימוד הקרבנות מועיל לכל כך, שאפילו מי שהוא מיוחד ללמד קטגוריא על האדם לא יכול לעשות לו רע אלא טוב. וענין זה נתקיים אצל המן. דהנה ידוע דלית מאן דמעורר קטגוריא כהמן, כמו שאמרו חז"ל, לית מאן דידע לשנא בישא כהמן, ולבסוף על ידי דיבורו בעצמו נסבב באותו יום גדולה ותפארת למרדכי ע"י הקטגור בעצמו הוא המן, וכמו שכתוב בקרא: 'ויאמר המן בלבו למי יחפוץ וגו' יביאו לבוש מלכות' וגו', ונתהפך זה על ידי זכות לימוד הקרבנות, כמו שאמר המן בעצמו: 'אתא מלא קומצא דידכו וכו', היינו לימודיכם שאתם לומדים כעת שעולה במקום קרבן (וכמו שפרש המהרש"א שם) וזהו שספרו לנו חכמינו ז"ל מעשה דמרדכי ולימודו עם התלמידים, להורות שאפילו בעת שצר לו להאדם מאד, אל יפטור עצמו מלימוד עניני הקרבנות דבר יום ביומו, כמו שעשה מרדכי, אף שאחר חורבן הבית היה, וזכות זה יכול להצילו מכל צרה.

לאור האמור מה טוב להתחזק באמירת הקרבנות מידי יום, וגם בלימוד 'תורת הכהנים' ובפרט לעת עתה כשעומדים אנו להתחיל חומש ויקרא, שכל כולו הוא עסק הקרבנות, ונזכה בזכות הלימוד בטוב טעם לכל הישועות ולגאולה הקרובה במהרה בימינו.

כ"ק אדמו"ר בעל "בית ישראל" מגור זצוק"ל

בספה"ק "בית ישראל" פרשא דידן (שלהי שנת תשי"ט) כתב בעל ההילולא זצוק"ל, וזל"ק: "ויעשו את ציץ נזר הקודש זהב טהור, ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קודש לד' (לט, ל). כ"ק אאז"ל דקדק על לשון רבים 'ויכתבו'. ונראה שכל אחד צריך לכתוב בעצמו, לכתוב ולחוקק זאת, 'כתבם על לוח לבך' (משלי ג, ג). מקודם כוח משה רבינו ע"ה, 'ועשית כו' ופתחת עליו פתוחי חותם קודש לד" (כח, לו), ואחר כך כל אחד יכול וצריך לכתוב זאת".

"איתא (ביצה טו:) 'הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר', איתא בשם החידושי הרי"ם ז"ל, הרמז על 'אדר', 'יטע' לנטוע בתוך האדם, ויש לו סיוע מן השמים 'אדיר במרום ד" (תהלים צג, ד). ואיתא (תענית כט:) מאן דאית ליה דינא בהדי גוי למציא נפשיה באדר בריא מזליה, 'בהדי גוי' מרמז על הסטרא אחרא ועמלק וכו', ויכול האדם להתגבר על זה באדר. וזה הרמז 'שטר שיש עליו עוררין יתקיים בחותמיו', 'עוררין' על האדם, 'יתקיים בחותמיו' זה ויכתבו עליו פתוחי חותם קודש לד' וכו'" עכלה"ט עי"ש.

• §•§ •

אל הרבי הקדוש בעל "בית ישראל" מגור זצוק"ל נכנס נער 'בר מצוה' ביחד עם אביו, לקבלת ברכת מזל טוב כנהוג לרגל יום שמחת לבו שזכה להגיע לעול תורה ומצוות!

כאשר הגישו בפניו את הקוויטעל, נטלו בידו הקדושה ובהסתכלותו פנימה נשתנה לפתע צורת זיו קדשו, והחל לברך את הנער בשרף אש קדשו, ובתוך ברכתו כפל כמה פעמים: "גוטע חברים! גוטע חברים!" - תוך שהוא חודר בעיניו הקדושות במבט מרעיד ומזעזע בלב ונפש הבחור, שבקושי החזיק את עצמו שלא להתמוטט ארצה מרוב פחד, ויהי המקום לחרדת אלקים!

הם יצאו מן הקודש המומים ומשתאים על נפשם, ולא הבינו דבר וחצי דבר מכל מה שהתרחש כאן... המדובר היה בנער טוב וישר, מן המצוינים בכיתתו, שכל שיחו ושיגו אך ורק בתורה ועבודה, ומעולם לא עלתה על ליבו להתחבר חלילה לחבר רע. הבחור החל לבכות מאוד, כשהוא נרגש ונסער ממה שעבר עליו בקודש פנימה, ואותם מילים שבקעו מלבו הטהור והרחום של הצדיק נחרטו עמוק בנפשו!

חלפו שנים, ויגדל הילד ונעשה בחור גדול וחסון, מוצלח וחברותי, ומוקף חברים רבים ושונים, כדרך הצעירים בגיל הנעורים.

והנה יום אחד נטפל אליו אחד מחבריו שנפגם ל"ע, כדי להפילו עימו ברדת שחת, השם ישמרנו ויצילנו! - הנסיון היה קשה עד לב שמים, אך לפתע נזעק הבחור, כאשר לנגד עיניו נזכר פתאום בבירור באותה ברכה שהחדיר בו הרבי מתוך פתקתו לפני שנים בכניסתו לעול מצוות: "גוטע חברים!!!", המילים האלו יקדו בו עתה כאש בוערת! - הוא נזכר היטב כמה מוזרים היו הדברים בשעתם, וכמה בכה אחר כך... והנה לפתע נעשה הכל בהיר ונהיר, עכשיו הטיב להבין עד כמה צפו עיניו הקדושות של הרבי למרחוק!

הוא קפץ ממקומו כנשוך נחש, וזעק בלב קרוע ומורתח לעבר אותו 'חבר רע' מסית ומדיח: צא טמא! סכנת נפשות! מסתובב כאן מחבל בחגורת נפץ! - ירחם השם על בניו עם קדושו.

ואמר על כך אותו בחור שלבסוף ראה שהרבי העניק לו את מתנת הבר מצוה הטובה ביותר, והצילו לכל ימי חייו!

• §•§ •

באחד מן הטיולים היומיים של הרה"ק בעל בית ישראל מגור זצוק"ל בסמטאות ירושלים כדרכו בקודש לפנות בוקר, החל לפתע להישמע קול רעש ה'מואזין', שבקע משכונות הערביים הסמוכות שמזרח ירושלים.

הצלצלים הטמאים הללו הפריעו לשרעפי מחשבות קדשו של הצדיק, ופנה בקפידא אל הגבאי שהתלווה עמו בדרכו, ושאל: וואס שרייט עהר דארט? [מה הוא צווח שם].

התחייך הגבאי וענה, הם מנסים שם [בדמיון העבו"ז שלהם] להזכיר לפני הקב"ה את 'אותו מעשה' של חטא הע' ג' ל'!...

נהנה הרבי מתשובתו, ואמר: הם כנראה אינם יודעים את הווארט של הרבי ר' העניך הכהן מאלכסנדר זצוק"ל, שאמר שמאותו מעשה אנו למדין עד כמה מגעת המחילה שמוחל השי"ת לעוונותיהם של ישראל. שהרי נאמר בו (שמות לב, לד) "וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם", לומר שמחל להם הקב"ה על אותו עוון באותה עת, ורק לדורות פורע מהם מעט מעט.

לרגל יומא דהלולא של כ"ק אדמו"ר בעל "בית ישראל" מגור זצוק"ל, שחל בשבתא קדישא הדין (נלב"ע ב אדר תשל"ז), נבואה נא בזאת עם קובץ קטן של 'טיב המעשיות' אודות בעל ההילולא, מלוקט מתוך טיב השיחות והספרים הרבים, זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

- ואם על עוון גדול שכזה היה השי"ת סולח ומוחל להם לישראל, על אחת כמה וכמה שהוא מוחל להם תדיר על כל העבירות שלהם! וכשם שמחל להם על אותו עוון, כן ימחול להם תמיד ביום פקדו.

ואם כן, הרי כשמזכירים לפני הקב"ה ח"ו את עבירותיהם של ישראל, הרי הוא נזכר תיכף גם מאותה מחילה וכפרה עצומה שמחל לישראל עליהם, ומשפיע עליהם שפע חסדים ורחמים מגולים, אמן.

• §•§ •

מרן ה"בית ישראל" מגור זצוק"ל, שמע פעם שמשבחים יהודי אחד שהוא טוב לב ובעל מדות טובות וכו'. - נענה ה'בית ישראל' ואמר: לברר אמיתת הדבר אם האדם בעל מדות באמת, אי אפשר רק אצל אשתו... רק היא עומדת על סוד מידותיו.

כי בתוככי הבית פנימה מתגלה יותר הפנימיות של האדם, וכיצד הוא שולט ברוחו בעת ניסיון. אבל בעיני זרים מחוץ לבית נקל לאדם להעמיד פנים שהוא חייכן ובעל מדות וטוב לב וכו', המהות האמיתית אינה נודעת רק בהנהגתו עם אשתו בבית.

על דרך שרמזו בספרי קודש, במנהג שנהגו הנשים לפזר לפני בדיקת חמץ עשרה פתיתי חמץ בבית (סי' תלב ס"ב). - כאשר האשה מכירה היטב את בעלה מתוך הבית, מזכירה היא לו היכן מונח חמצו, הנה כאן בפינה זו היית כועס, וכאן מתאכזר, וכאן מתאווה וכו' וכו'. [עי' עבודת ישראל לשבת הגדול, ובהגדה של פסח דברי בינה].

כיוצא בדבר אומרים העולם בפרשת מינוי הדיינים, שנתבקש משה (שמות יח, כא): "ואתה תחזה מכל העם, אנשי חיל, יראי אלקים, אנשי אמת, שונאי בצע", ובמציאתם הוא אומר (שם כה - דברים א, טו): "אנשי חיל, אנשים חכמים וידועים וכו", ואילו "יראי אלקים" לא נאמר. - כי בזה אין אף אחד בעולם יכול לדעת, רק השם יתברך ואשתו של אדם...

• §•§ •

מסופר על האדמו"ר מגור זצוק"ל בעל "בית ישראל", שכידוע היה מטייל ברחובות עיר הקודש בשעות של טרם שחר, כאשר הכל נמו את שנתם, והיו הרחובות ריקים מאדם. ובהגיעו אל חציית כביש שהיה בו רמזור אדום, אף כי כל הכבישים היו ריקים לגמרי, נעמד והמתין עד שיתחלף לירוק, ואמר שכאן צריכים לעבוד על מידת הסבלנות, וכשאומרים להמתין יש להמתין!

בהזדמנות אחת המליץ על כך בשנינותו בלשון הפסוק (במדבר כ, יח): "ויאמר אליו אדום לא תעבור בי", הרמזור האדום אומר אליך, "לא תעבור בי"!

• §•§ •

הגאון הצדיק רבי יוסף שלמה הכהן כהנמן זצ"ל, הפוניבז'ער רב, הקים כידוע את עולה של תורה בארץ הקודש לאחר מלחמת העולם השניה, כשנשאר יחיד מכל משפחתו הענפה, וקהילתו וישיבתו המפוארת שבעיירה פוניבז' שבליטא, וניצתה בו שלהבת אש קודש להקים שם ושארית לזכר קדושי השואה את ממלכת התורה האדירה והמסועפת של ישיבת פוניבז' ומוסדותיה הרבים והמגוונים, המתנוססים לתפארה בגבעת הישיבה בבני ברק יצ"ו.

לצורך הקמת המוסדות הרבים והחזקתם השוטפת, שהסתכמו בסכומי עתק מדי חודש בחודשו, היה מכתת את רגליו תדיר בכל העולם, והתדפק על פתחי הגבירים מחזיקי התורה שבכל פזורות הגולה.

באחת מנסיעותיו הראשונות אל מעבר לים נכנס לכמה מגדולי ישראל לבקש את ברכת הדרך והצלחתה כדין, ושיעתירו עבורו למען הצלחת ושגשוג מוסדותיו הקדושים. - בהיותו מקורב וחביב מאוד אצל האדמו"ר מגור הרה"ק בעל "בית ישראל" זצוק"ל, נסע אליו לברכת פרידה (געזעגינען). הרבי כיבדו כראוי לרום מעלתו, ולאחר ששמע שמתעתד הוא לצאת למסע גיוס תרומות, אמר לו הבה נא אסביר לך כיצד עליך לפעול בנכר:

הנה הרבה משולחים ושד"רים היוצאים להתרים את אחינו בני ישראל חושבים שצריכים הם להחניף לגבירים, ומתמלא לבם ונפשם בחנופה ושקר כדי לנסות 'לשכנע' ולהרוויח עוד כמה דולרים... - ברם לא זו הדרך ולא זו העיר, שכבר הורונו חכמים (שבת לב.): "מגלגלין זכות על ידי זכאי", מן השמים מחפשים את הזכאי שיוכלו לגלגל זכות הצדקה של עשירי העולם על ידו. ואם כן אין אתה צריך לדאוג כי אם להיות "זכאי", ובמילא כשתהיה זכאי והגון אז ממילא תהיה ראוי לזכות את ישראל בתרומותיהם ונדבותיהם הרבות.

• §•§ •

באחת התקופות הסוערות שידעה ירושלים עיה"ק ת"ו, בעת שנחלקו מחנות בגודל חובת השעה, הללו מצדדים לכאן וחבריהם בהיפוך הגמור... עבר לו כ"ק מרן בעל ה"בית ישראל" מגור זצוק"ל ברחובה של עיר, וכראותו את ה'לוח מודעות' מלא בכרזות ענק הזועקים באותיות של קידוש לבנה... התקרב לראות במה דברים אמורים, והנה רואה הוא שתי מודעות משני הצדדים ההפוכים, זו לצד זו... האחת צועקת ברמה שיש כאן 'חוב קדוש'! ועל כל איש ואשה לצאת ולעשות כמצות חכמים, ואילו זו שכנגדה זועקת

| המשך בעמוד הבא |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'את הגלויים כבר אמרנום לפניך'

הזמנה גדולה של מגשי פיצה הוזמנו ליום חמישי. ההזמנה בוצעה שבוע מראש וגם הזמינו כמות של פיצות ללא גלוטן.

קבלתי את ההזמנה ובמקביל כדי לעמוד בהספקים הזמנתי טכנאי לתקן לי את אחד מהתנורים שלא עבד כמו שצריך...

ביום שלישי הגיע הטכנאי ועבד על סידור התקלה לקראת יום חמישי. הוא סיים לתקן שילמתי לו ויצאתי לכיוון הבית. בדרך החוצה ראיתי בחור חמד עם לב נשבר שמזה זמן שלא פגשתי בו ונסעתי אחריו עם הרכב כאשר הוא הולך על המדרכה לצורך שמירת בריאותו ואני עצרתי לצדו להתעניין בשלומו. הוא מאוד התרגש לראות אותי ושוחחנו כך דקות ארוכות. באמצע השיחה הפלאפון שלי צלצל כאשר על הצג הופיע המספר של זו שהזמינה את הפיצות ליום חמישי. בקשתי את רשותו של הבחור ועניתי לשיחה: "שלום, מתי הפיצות יגיעו אלינו?" שאל הקול מאחורי הקו

"ביום חמישי, כמסוכם.!!!" עניתי

"אבל הזמנתי ליום שלישי, לעכשיו!!!"

הייתי המום מהשיחה ושוב בדקתי הרי סיכמנו על יום חמישי והנה היא קובעת שזה לעכשיו... הסתבר שהשאירה הודעה שלא שמתי לב אליה לשנות מחמישי לשלישי...

אמרתי לה שאעשה כל מאמץ להביא את ההזמנה בהקדם, רק שהייתה בעיה נוספת שלא היו לי מספיק פיצות ללא גלוטן שהרי הזמנתי בצק ללא גלוטן ליום חמישי ולא להיום יום שלישי...

היא השיבה לי בלית ברירה שאביא מה שיש וזהו זה. חזרתי מהר לחנות כדי להכין את ההזמנה. בדיוק הגיע עובד סתם לבקר, הכנסתי אותו פנימה ליד התנורים שיעזור באפיה אני עם שאר הצוות הכנו את ההזמנה במהירות שיא כאשר התנורים בתפוקה מלאה עובדים טוב מאוד... אך סדרת ההשגחות טרם הסתיימה. 1. בזכות שהתעכבתי עם הבחור לא נסעתי הביתה 2. התנור תוקן 3.בדיוק הופיע עובד הכי טוב לביקור. ועכשיו הרביעי שבחבורה באמצע כל הלחץ קורא לי העובד שהגיע סחורה, איזה סחורה הגיע? בדיוק הגיע הבצק ללא גלוטן שמגיע מוכן ורק צריך להוסיף רוטב ותבלינים...

הכל יצא במהירות שיא מתוך הודיה לה' על כל חסדיו הגלויים ושאינם גלויים...

בעל המעשה:ש.ס.

הפעוניין לזכות את הרבים
בסיפור של השגחה פרטית
פוזכן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

חמס שזה 'איסור גמור' וחרם הקדמונים וכו'.

והנה בעודו קורא ומסתכל במודעות של שני הצדדים, הגיע למולו הגה"צ רבי בן ציון ידלר זצ"ל, המגיד הירושלמי, שכידוע היה ביניהם קשר חזק מקדמת דנא. הרבי ה'בית ישראל' אהב אותו מאוד וחיבב את שנינותו הירושלמית, וגם עלה כמה פעמים לבקרו בביתו שבשכונת קטמון הישנה, שם דר באחרית ימיו. - עתה, כשעמדו שניהם כך אל מול שתי המודעות משני הצדדים, סנט בו הבית ישראל בר' בן ציון, ושאל אותו בחיוך: נו, וואס זאגט איהר? אני לגמרי מבולבל פה... מה שזה מכריח כחוב קדוש ומצוה גדולה, זה אוסר בחרם גדול! מה דעתכם בנידון?

ענה ר' בן ציון לפניו בפקחותו: אצלי עכשיו פרשת ויישב!

וואס הייסט? - שאל הרבי.

סיפר לו ר' בן ציון, שבישיבת 'וואלוז'ין' המפורסמת התעוררה פעם מחלוקת גדולה בין ראשי הישיבה בדבר הנוגע לסדר הנהגת הישיבה. והיתה כל העיר כמרקחה, חלק מצדדים כדעת ראש ישיבה זה, ואחרים הלכו כדעת השני, ותהום כל העיר. והנה הגיע המגיד מדובנא זצ"ל לשבות בשבת פרשת ויישב בוואלוז'ין, שמחו בני העיר מאוד לקראתו, וביקשוהו להביע את דעתו הרמה בנידון ולהכריע באותה מחלוקת, ואולי אף לשאת דרשה חוצבת בנידון.

אמר להם הדובנער מגיד: בשבת זו אין לי מה לומר... בפרשת ויישב אני שותק!

מאי משמע? - שאלו ראשי הקהל בפליאה, כיצד יתכן שאין לו לדובנער מגיד דרשה מן המוכן?...

חייך המגיד והסביר את כוונתו, הנה בכל פרשיות שבתורה מוצא אני תמיד כיצד לדרוש, במחלוקת שבין יעקב לעשיו, או שבין יעקב ולבן וכדומה, הרי הצדדים ברורים ופשוטים, ויודע אני היטב לאיזה צד אני שייך וכיצד יש להטות הדברים, הרי ברור שיעקב הצדיק ועשיו ולבן הרשעים. גם במחלוקתו של קרח עם משה רבינו ע"ה, ובפרשת מרגלים ובלק, הרי מצד אחד משה וישראל הצדיקים, ומצד השני קרח ומרגלים ובלעם הרשעים, והרי הדרשה מוכנה בבירור לצד הנכון...

אבל בפרשת ויישב, בה המחלוקת היא בין יוסף הצדיק ושבטי קה, מי אני ומה אני להכניס את ראשי בין ההרים הגדולים, ומה לי כי אדבר, וכי מה אני מבין לדעת באיזה צד לנקוט, בשבת שכזו מעדיף אני לשתוק!

אצלי עכשיו, סיים ר' בן ציון, פרשת ויישב! - הרי רואים אנו בשתי המודעות שלפנינו, שכל צד מביא ומגייס את גדולי הדור וצדיקיו כדעתו, יש כאן פלוגתא דרבוותא וגדולי הפוסקים עצמם חלוקים בדבר, אם כן מה לי כי אדבר, בפרשה שכזו עדיף לי לשתוק!

ה'בית ישראל' נהנה מאוד מתשובתו המחכימה, ועל אתר הביא סימוכין בדבר מגמרא מפורשת שבשלהי פרק קמא דיבמות (טו:): "שאלו את ר' יהושע, צרת הבת, מהו? אמר להם, מחלוקת בית שמאי ובית הלל. והלכה כדברי מי? אמר להם, מפני מה אתם מכניסין ראשי בין שני הרים גדולים, בין שתי מחלוקות גדולות בין בית שמאי ובין בית הלל? מתיירא אני שמא ירוצצו גולגלתיו!" עכ"ל הגמרא עי"ש.

ללמדך, שכשם שאין בכוחנו להבין ולהסביר את המחלוקת שבין יוסף לאחיו כן אין לנו להתערב במחלוקת שבין גדולי ישראל, כי רבים חללים הפילה. והעיקר להתחזק יחדיו ב"אהבת חברים", וקירוב לבבות ישראל כאיש אחד בלב אחד לאביהם שבשמים.

• §•§ •

'פורים קטן' בירושלם קרתא דשופריא, השמחה מדין 'מרבין בשמחה' של כל החודש אשר נהפך לשמחה ניכרת על פני אנשי ירושלים, עם תוספת קטנה כמידתו של 'פורים קטן'...

והנה מאחד הבתים שבשכונת 'גאולה' הוותיקה נשמע קול שמחה וצהלה גדולה בתופים ובמחולות, היתה זו 'חבורת קודש' של צעירי חסידי גור, בחורי ישראל קדושים וטהורים, שחגגו כהוגן את שמחת היום, וכדין 'טוב לב משתה תמיד' יצאו בריקודי אש קודש!

אותה שעה יצא האדמו"ר מגור זצוק"ל בעל 'בית ישראל' לדרכו ברחובה של עיר, השירה והריקודים וההתלהבות נשמעה היטב... והנה עצרו תלמיד חכם אחד ושאלו: הלא בשולחן ערוך שלהי אורח חיים (סי' תרצז ס"א) פוסק הרמ"א כלפי סעודת פורים קטן: "ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים", ומדוע אם כן מוסיפים הם הבחורים בסעודתם הרבה?

חייך ה'בית ישראל' וענה לו בשנינות: הלא מחנך אני אותם תמיד, שעבירה 'קטנה' נחשבת כגדולה... ואף 'קצת' איסור נחשב הרבה מאוד! - והרי מרובה מידה טובה, שגם כשהתחייבו 'קצת' סעודה ושמחה לצאת ידי המחמירים, יחמירו על עצמם כמו כן לעשות סעודה הרבה ושמחה גדולה!

עבדו את ה' בשמחה!

• §•§ •

בירושלים של מעלה בדור שלפנינו היו שני ידידים ורעים יראים ושלמים מנקיי הדעת, ה"ה מוהר"ר ישראל שמעון קסטלניץ זצ"ל, ומוהר"ר נחמן סופר זצ"ל, [הנקרא רבי נחמן פפירנא]. שניהם היו מפורסמים כמשפיעים גדולים, ובהיותם מתושבי ירושלים הוותיקה היו מלובשים בשבתות ובימים טובים בבגדי השבת הנהוגים בקרב אנשי ירושלים הקדושים, בכתונת הפסים המפורסמת.

באחד החגים נכנסו יחדיו לחצר הקודש גור, כדי להתברך בברכת 'גוט יום טוב' מפי קדשו של האדמו"ר בעל 'בית ישראל' זצוק"ל. עם כניסתם יחדיו אל הרבי שמח מאוד לקראת שני הירושלמים הצדיקים, ובחיוך פיקח שעל שפתיו שאל בחריפותו: נו, בחיצוניות ניתן לראות על פי המלבושים המקודשים שלכם שהנכם 'ערליכע יודען', אבל מה קורה בפנימיות?...

תיכף נענה לעומתו הרב קסטלניץ, ואמר: הלא בשביל כך הגענו לפה! שכן איתא בגמרא (ר"ה טז:) "חייב אדם להקביל פני רבו ברגל", תיבת 'פני' רומזת על הפנימיות, שלכן צריך להקביל פני רבו, כדי שיחדיר בו יראת שמים בפנימיות!

• §•§ •

בירח האיתנים של שנת תשל"ד לפ"ק השתוללה מלחמה קשה ברחבי ארץ הקודש, בעיצומו של יום הכיפורים כשפרצה המלחמה במפתיע במלוא עוזה בשעות הצהריים נשלפו אנשים רבים מתוככי בתי הכנסת כשהם עטופים בקיטל ובטלית היישר אל חזית המלחמה בעוצם תוקפו של יום הקדוש.

אחד מחסידי גור בירושלים עיר הקודש, שיצא עם חבריו אל המלחמה, הגיש בקשה למפקד הפלוגה לקראת 'הושענא רבא' שברצונו 'לקפוץ' ליום אחד לירושלים, כדי לזכות להשתתף בתפילה ובטיש אצל רבו הקדוש בעל 'בית ישראל' מגור זצוק"ל.

המפקד נענה לבקשתו והוא קיבל 'חופשה' ליום אחד, באמצע הלילה הגיע החסיד לביתו, ובני משפחתו שדאגו מאוד לשלומו שמחו לקראתו. כששמעה זוגתו הצדקנית שהגיע ליום אחד בלבד כדי להתפלל אצל הרבי, דרשה ממנו שיראה לקבל 'ברכה' מן הצדיק בטרם יחזור אל חזית הלחימה.

למחרת עם שחר התפלל החסיד בבית המדרש הגדול במחיצת רבו הקדוש, אך כשניסה לאחר מכן להתקבל בקודש פנימה לבקש את ברכת הקודש בטרם ישוב למלחמתו כבקשת זוגתו לא עלתה בידו, הדלת היתה נעולה והגבאים הנאמנים לא הרשוהו להיכנס פנימה.

בלית ברירה חזר החסיד לביתו באין הברכה בידו, ולאחר שסיים את סעודת החג של הושענא רבא ביקש לשוב לחזית, אך כששמעה אשתו שלא קיבל את הברכה המיוחלת אמרה שאי אפשר בשום אופן לצאת למלחמה קשה כזו בלא ברכה!

הרי אי אפשר עתה להיכנס אל הרבי! - אמר הבעל.

אם כן, אמרה האשה, נמתין עוד קמעא שמא בהמשך היום יהיה 'פתוח' אצל הרבי, ותוכל לגשת לקבל הברכה.

האיש ניסה להתעקש, הוא חשש מן הנזיפה של המפקד על האיחור... - אך האשה החכמה נטלה את הטלית ותפילין שלו, ואמרה: עד שאין ברכה מהרבי לא יוצאים לדרך!

האיש שהיה עייף מאוד מתלאות הלחימה הקשה והאכזרית נשכב במיטתו לישון, כדי לאגור כוחות להמשך המלחמה, אשתו הצדקנית לא הפריעה את שנתו, והוא ישן כך שנת ישרים כמה שעות. כשהתעורר בשעת צהריים מאוחרת רץ היישר אל ביתו של הרבי, שלשמחתו היה 'פתוח' באותה עת, והרבי קיבל קהל לעצה ולברכה.

תיכף משנכנס אל הקודש פנימה, נתן בו הרבי הקדוש מבט חודר חדרי לב ונפש, הוא לקח ממנו את הקוויטעל, וכשביקש ברכה לקראת חזרתו למלחמה התחייך הרבי חיוך רחב, ואמר לו בלשון הגמרא (סנהדרין קי.): "חכמת נשים בנתה ביתה (משלי יד, א) - און בן פלת אשתו הצ'לתו", פאר [סע] לחיים ולשלום!

החסיד התפלא על המשפט המוזר... אך כבר הורגל שעל דברי הרבי לא שואלים ולא מהרהרים!

אולם כשהגיע לאחר כמה שעות אל החזית, התברר לו שבאותה עת שהיה אצל הרבי בקודש פנימה לברכה, נפל פגז בדיוק על אוהל חברי פלוגתו ונפלו כולם ונהרגו! והוא ניצל ממוות לחיים בזכות עקשנותה של מחברתו בקודש, שדחקה בו שלא לצאת בלא ברכת הצדיק!

זכותו תגן עליו — אמן

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"נ יעקב צבי בן ישראל	לע"נ מרת הינדל בת משה ירמיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל הענייניים	שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים	לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י' סיון תנצבה.	לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח כסלו תנצבה.	גרפצ'יק טל: 02-5002321	קשת הרשת מיתוג יח"צ וקידום מכירות 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	גל.פן

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shvti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הגך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173